

מחודדים

ת"ר ושינתם שיהיו דברי תורה מחודדים בפ"ך (קידושין 5).

אחינו כל בית ישראל התתונים בצורה ובשביח העומדים בין בים ובין ביבשה המקום ירחם עליהם וישיעם ויוציאם מצרה לרוחה ומאפילה לאורה ומשעפוד לגאולה השתא בעגלה ובזמן קריב ונאמר אמן:

מערכת: 073-249-0403
sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ
הגה"ח ר' פינחס ווזנבוים זצ"ל
נלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
321

באסא מלך יהודה כתוב 'ויקברוהו בקברותיו אשר כרה לו בעיר דוד וישכיבהו במשכב אשר מלא בשמים וזנים' היינו מיני בשמים, או שבשמים נקראים כך שכל המריח בהם בא לידי זימה. בירמיה הנביא כתוב 'כי כרו שוחה ללכדני ופחים טמנו לרגלי' - לרבי אלעזר שחשדוהו מזונה, לר' שמואל בר נחמני מאשת איש. 'יהיו מוכשלים לפניך בעת אפך עשה בהם', אמר ירמיה לפני הקדוש ברוך הוא ריבוננו של עולם אפילו בשעה שעושים צדקה הכשילם בבני אדם שאינם מהוגנים כדי שלא יקבלו עליהם שכר.

בבא קמא דף י"ז. יום א' פרשת ויצא ו' כסלו תשפ"ד

כבוד עשו לו ובזמן הזה/תלמוד ומעשה/רגל' אב ותולדה/בעטה/צרורות/דרסה על כלי

דף י"ז - ע"א

בחזקיה כתוב 'כבוד עשו לו במותו' שהושיבו ישיבה על קברו לעסוק תורה (רחוק ד' אמות), ונחלקו ר' נתן ורבנן אם שלשה ימים או שבעה או שלושים, לר' יהודה שיצאו לפניו ל"ו אלף שקרעו בגדיהם עד שנראו כתפיהם, לר' נחמיה שהניחו ספר תורה על מיטתו ואמרו קיים זה מה שכתוב בזה (דווקא חזקיה שהוא גדול בתורה ובמעשים טובים ביותר אבל בלאו הכי אסור לשבת על גבי מיטה שספר תורה מונח עליו).

בזמן הזה בלוויית אדם גדול, י"א שמוציאים ספר תורה אך אין מניחים אותו על מיטתו, וי"א שמניחים אך אין אומרים קיים זה מה שכתוב בזה, שאלו לרבי יוחנן כשיצא מבית הכסא וענה לאחר שנטל ידיו והניח תפילין שאומרים קיים זה מה שכתוב בזה אך אין אומרים שלימד לאחרים.

גדול תלמוד שמביא לידי מעשה שמעשה גדול מלימוד עצמי אבל ללמד לאחרים גדול ממעשה (לתוספות לימוד עצמי גדול שמביא אחרים לידי מעשה).

כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים זוכה לנחלת שני השבטים יוסף ויששכר, וי"א שאויביו נופלים לפניו כיוסף וזוכה לבניה כיששכר.

הדרן עלך פרק ארבעה אבות
פרק שני - כיצד הרגל

דף י"ז - ע"ב

משנה . אב המזיק ברגל הוא שהבהמה מועדת לשבור בדרך הילוכה עם רגלה, ותולדת רגל הוא שמועדת לשבור

בבא קמא דף ט"ז . יום שב"ק פרשת תולדות ה' כסלו תשפ"ד

חמשה תמים וחמשה מועדים/הזאב והארי והדוב והנמר והברדלס והנחש/רביצת בהמה/ארי ברשות הרבים/תשלומי תם ומועד

דף ט"ז - ע"א

משנה . חמישה תמים בהמה אינה מועדת לנגוח לדחוף לשוך לרבוץ לבעוט, חמישה מועדים בהמה מועדת לאכול את הראוי לה, לשבור בדרך הילוכה, שור המועד, שור המזיק ברשות הניזק לרבי טרפון שגם תם משלם נזק שלם, והאדם.

הזאב והארי והדוב והנמר והברדלס והנחש מועדים אפילו בנשיכה, לרבי אלעזר בזמן שהם בני תרבות וגידלם בביתו אינם מועדים, הנחש מועד לעולם (כל היה מועדת בדבר שדרכו בכך כגון זאב וטרף ארי ודרס בחצר הניזק משלם נזק שלם וברשות הרבים פטור, אפילו נחש שאין נהנה מנשיכתו כיון שדרכו בכך הוא כרגל, ולרבי אליעזר במסכת סנהדרין חיות אלו אין להם תרבות, ונחש מקושר יש לו תרבות).

ברדלס שמה נפרזא ואפא והוא צבוע נקבה, לרבי מאיר אף צבוע זכר מועד מתחילתו.

הבהמה אינה מועדת לרבוץ - ללישנא קמא דרבי אלעזר היינו דווקא על פכים גדולים משלמת חצי נזק כיון שאין הדרך לרבוץ עליהם אבל על פחים קטנים אם רבצה עליהם ברשות הרבים פטורה וברשות הניזק חייבת נזק שלם שתולדת רגל הוא, וכן למעך ילדים קטנים ובהמה קטנה. ללישנא בתרא גם בפכים קטנים נאמר במשנה שאינה מועדת כיון שאין הדרך לרבוץ גם על אלו והברייתא שמועדת למעך מיירי מן הצד ולא ברביצה אלא בדרך הילוכה שהיא תולדת רגל.

צבוע זכר לאחר שבע שנים נעשה עטלף, לאחר שבע שנים נעשה ערפד, לאחר שבע שנים נעשה קימוש, לאחר שבע שנים נעשה חום, לאחר שבע שנים נעשה שד.

אדם שלא כרע במודים, לאחר שבע שנים נעשה שדרו נחש.

דף ט"ז - ע"ב

ארי ברשות הרבים דרס ואכל פטור שדרכו והוא שן ברשות הרבים, טרף ואכל לשמואל חייב שאינו כדרכו ותולדת קרן הוא ומשלם חצי נזק ברשות הרבים, ואם טרף להניח או לגרותיו אורחיה לטרוף ופטור ברשות הרבים.

משנה . תם משלם חצי נזק מגופו ומועד משלם נזק שלם מעליה שבנכסיו.

'וישכב חזקיהו עם אבותיו ויקברוהו במעלה קברי בני דוד' היינו אצל מעולים שבמשפחה והיינו דוד ושלמה.

דרך הילוכה בגופה, בשערה, באוכף שעליה, בשליף שעליה, בפרומביא שבפיה, בזוג שבצוארה, חמור במשא.

בהמה שמהלכת ומבעטת משונה הוא ותולדת קרן ותם משלם חצי נזק.

היו צרורות מנתזים מתחת רגלה ושברה את הכלים וכן חזיר שנובר באשפה ומתיז צרורות **לחכמים** אע"ג שכחו כגופו דמי הלכה למשה מסיני שהוא תולדת רגל ומשלם חצי נזק, **לסומכוס** משלם נזק שלם.

דרסה על הכלי ונשברה ונפל על כלי אחר ושברו על הראשון משלם נזק שלם ועל האחרון משלם חצי נזק.

תרנגולים מועדים להלך כדרכן ולשבר, היה דליל קשור ברגליו או שהיה מהדס והתיז צרורות ושיבר את הכלים משלם חצי נזק וכדין צרורות.

תרנגולים שהיו מפריחים ממקום למקום ונגעו בכנפיהם בכלים ושברם או שהיו מהדסים על עיסה ופירות וטינפו או ניקרו משלם נזק שלם, ברוח שבכנפיהם לחכמים משלם חצי נזק וכדין צרורות שהזיק בכחו, וכן אם העלו עפר או צרורות על עיסה ופירות.

בבא קמא דף י"ח. יום ב' פרשת ויצא ז' כסלו תשפ"ד

יום זה הוקדש לעילוי נשמת האשה החשובה

מרת הינדא ע"ה בת רבי יהושע אריה זצ"ל

נלב"ע ז' כסלו תשמ"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

בתר מעיקרא או תבר מנא/צרורות לסומכוס וחכמים/כלב שאכל חררה והדליק גדיש/תקיעת תרנגול בכלי

דף י"ח - ע"א

תרנגול שדרסה על כלי ולא נשבר ונתגלגל למקום אחר ונשבר שם, איבעיא לרבא אם הולכים בתר מעיקרא וכמו שהזיקה בגופה ומשלם נזק שלם, או הולכים אחר שבירת הכלי שנעשה על ידי כחו ומשלם חצי נזק, **לרבה** פשוט שהולכים בתר מעיקרא ולכך סובר שהזורק כלי ובא אחר ושברו במקל שהשני פטור ששבר כלי שבור (ורק אבן על כלי ובא אחר ושברו חייב).

תרנגול שהיה מחטט בחבל שהיה תלוי בו כלי ונפסק החבל ונפל הכלי ונשבר, **לרבה** לפי בתר מעיקרא הולכים ומשלם נזק שלם על הכלי **ורבא** איבעיא ליה אם משלם חצי נזק, ואם החבל דבוק בעיסה משלם נזק שלם על החבל, ואם אינו דבוק בעיסה משלם חצי נזק שמשונה הוא לאכול חבל (ובחבל גרוע וישן פטור על החבל).

חצי נזק צרורות, איבעיא לרבא אם משלם מגופו וכמו חצי נזק בקרן, או שמשלם מעליה וכדין כל היזק שדרכו בכך [ועיין דף ג': דעת רב פפא שמשלם מעליה].

דף י"ח - ע"ב

כלב של ראובן שנטל חררה של שמעון והלך לגדיש ואכל החררה והדליק את הגדיש, אכילת החררה הוי שן ברשות הניזק וחייב בנזק שלם, ועל הגדיש

אם הניח הגחלת והלך האש והדליק שאר הגדיש חייב על שאר הגדיש כדין צרורות **לחכמים** חצי נזק **לסומכוס** נזק שלם (וכשיטת רבי יוחנן שאש משום חציו והוא כח כלבו, אך לריש לקיש שאש משום ממונו פטור על שאר הגדיש משום אש בהמתו), ואם יש שינוי באופן הנחת הגחלת **לחכמים** שצרורות כאורחיה משלם חצי נזק תלוי באיבעיא לקמן דף י"ט. אם יש שינוי לצרורות ומשלם רביע נזק, **ולסומכוס** לת"ק בברייתא משלם חצי נזק מגופו כיון שהוא משונה והוא קרן, **ורבי אלעזר** סובר כרבי טרפון שקרן בחצר הניזק משלם נזק שלם, אך משלם מגופו כיון שהוא קרן תם.

איבעיא לחכמים שבצרורות משלם חצי נזק אם לאחר שלשה פעמים משלם נזק שלם וכדין חצי נזק בקרן, לפירוש א' ברש"י הספק הוא בצרורות משונה אם גם לאחר שלשה פעמים עדיין הוא דרכו בצרורות ומשלם חצי נזק, או כיון ששינה בצרורות אינו תולדה ברגל אלא תולדה קרן ומשלם נזק שלם כדין מועד בקרן.

בהמה שהטילה גללים לעיסה הוא תולדת קרן כיון שאין דרכה בכך, ואם הייתה עומדת במקום צר הוא צרורות ותולדת רגל **ולחכמים** משלם חצי נזק **ולסומכוס** נזק שלם.

תרנגול שהושיט ראשו לאוויר כלי זכוכית ותקע בו ושברו מחמת הקול, משונה הוא ותולדת קרן הוא, ואם יש בו זרעים שדרכו להכניס שם ראשו ולאכול ודרכו גם לצעוק שם הוא צרורות כיון ששובר על ידי כוחו **ולחכמים** משלם חצי נזק **ולסומכוס** נזק שלם, וכן סוס שצנף וחמור שנער ושיבר כלים בקולו.

בבא קמא דף י"ט. יום ג' פרשת ויצא ח' כסלו תשפ"ד

בעטה והתיזה/כח כחו/מהלכת רק במנתזת/התיזה מרשות לרשות/כשכשה בזנבה ובאמתה/דליל ברגל תרנגול/שן' אב ותולדה

דף י"ט - ע"א

בעטה והתיזה צרורות ושברה כלים איבעיא אם יש שינוי לצרורות לשלם רביע נזק או אין שינוי וכל צרורות משלם חצי נזק שלא מצינו תם שמשלם פחות מחצי נזק.

כח כחו איבעיא לסומכוס אם ככוחו דמי ומשלם נזק שלם שלא קיבל כלל הלכה למשה מסיני בצרורות, או שקיבל הלכה למשה מסיני רק לעניין כח כחו שמשלם חצי נזק.

היתה מהלכת במקום שאי אפשר אלא אם מנתזת ובעטה והתיזה איבעיא כיון שאי אפשר בלי התזה כך דרכו וכצרורות בעלמא הוא ומשלם חצי נזק, או כיון שהוא מחמת ביעוט והוא שינוי ואם יש שינוי לצרורות משלם רביע נזק.

היתה מהלכת ברשות הרבים והתיזה ברשות הרבים והזיקה פטור שצרורות תולדת רגל הוא ופטור ברשות הרבים, התיזה מרשות הרבים לרשות היחיד חייב כדין צרורות.

כשכשה בזנבה ברשות הרבים ושברה כלים אורחיה הוא ותולדת רגל הוא ופטור, ואיבעיא בכשכוש ביותר אם הוא משונה ותולדת קרן.

כשכשה באמתה איבעיא אם הוא תולדת קרן כיון שיצרה תקפה, או כיון שאין כוונתה להזיק אינה תולדת קרן.

דליל הקשור ברגל תרגנול, אם זרקו תרגנול ושיבר כלים בשעת הזריקה בעל התרגנול חייב חצי נזק כדין צרורות, אבל בעל הדליל פטור אפילו קשרו (לתוס' אפילו לא קשרו אלא לא הצניעו חייב וכדין אבנו סכינא ומשאוי שהניח בראש גגו ונפלו ברוח מצויה), ואם כבר נח ונתקל בו אדם אם היה דליל הפקר בעל התרגנול פטור משום בור שנאמר 'איש בור' שחייב רק אם איש כרה בור המתגלגל, ואם הדליל שייך לבעלים ופשע ולא הצניעו ונקשר מאליו לתרגנול חייב בעל הדליל משום בור (לתוספות גם אם לא שייך לבעלים שלא הגביהו ולא קנאו אלא היה במקום מוצנע והניחו במקום התורפה).

משנה . מזיק שן הוא שהבהמה מועדת לאכול ולשתות את הראוי לה כגון פירות וירקות ופת, וכן חיה שטרפה בהמה ואכלה בשר, אבל אכלה כסות או כלים הוא משונה ומשלם חצי נזק, וכן חיה שאכלה צלי או פת או בשר שעל השולחן או צבי שאכל בשר.

פרה שאכלה שעורים שהם מאכל חמור, **וחמור שאכל כרשינים** שהם מאכל פרה, **כלב שליקק את השמן, וחזיר שאכל** חתיכה של בשר משלם נזק שלם, אע"ג שאין רגילים בכך הואיל ודרכם לאכול בשעת הדחק שמו אכילה אפילו שלא על ידי הדחק.

חמור שאכל פת ולעס הסל עמו משלם גם על הסל נזק שלם שדרכו ללעוס הסל עם הפת, אבל אם אכל הפת ואחר כך לעס הסל משלם על הסל חצי נזק.

שן חייב רק ברשות הניזק, וברשות הרבים משלם מה שנהנית, כגון מתוך הרחבה או פתח החנות, אכלה מתוך החנות הוא כרשות היחיד וחייב נזק שלם, מצדי הרחבה תם משלם חצי נזק ומועד נזק שלם [ועיין בדף כ"א. פירוש אחר].

בבא קמא דף כ'. יום ד' פרשת ויצא ט' כסלו תשפ"ד

עז שעלה לאכול לפת/פשטה צוזארה/ שחת שראשו אחד בפנים ואחד בחוץ/ אכילת כסות וכלים ברשות הרבים/בעטה מהלכת ברבוצה/שן ברשות הרבים/הדר בחצר חבירו שלא מדעתו/המקיף את חבירו/הבית והעליה שנפל/גזבר שנטל מהקדש

דף כ' - ע"א

עז שעלה על חבית לאכול לפת ונשברה החבית חייב נזק שלם על הלפת ועל החבית, כיון שדרכה לאכול לפת דרכה גם לעלות על חבית.

בהמה ברשות הרבים ופשטה צוזארה ואכלה מעל גבי חברתה או מתוך קופת אדם שהייתה מופשלת לאחוריו - לאילפא חייב משום שן ברשות הניזק, **לרבא** אינה בכלל רשות הניזק אבל אם קפצה ואכלה על צוזארה חייב משום קרן כיון שאין דרכה בכך וחייב חצי נזק.

איבעיא, עמיר המונח ברשות היחיד ובהמה גלגלתו לרשות הרבים ואכלה שם, או בהמה ברשות הניזק ועמיר ברשות הרבים אם הולכים אחר מקום אכילה או מקום שמונח שם האוכל (לתוספות אם לא אכלה ברשות הניזק פטור, והאיבעיא הוא בפירות ברשות הניזק שהיו מתגלגלים לרשות הרבים ועיכבה ואכלה) .

משאוי של שחת שעליו ארוכים וראשו אחד בפנים וראשו אחד בחוץ כיון שכשמושך צד אחד נמשך צד השני, אם הבהמה עומדת בפנים חייב גם על החלק שבחוץ ואם הבהמה עומדת בחוץ פטור גם על חלק שבפנים.

אכלה כסות וכלים ברשות הרבים - לרב פטור כיון ששינה במה שהניח כסות וכלים ברשות הרבים ובא בהמה זו ושינה ואכלם וכל המשנה ובא אחר ושינה בו פטור, **לשמואל ורבי יוחנן חייב**.

שתי פירות ברשות הרבים אחת רבוצה ואחת מהלכת בעטה מהלכת ברבוצה - לריש לקיש כיון ששינתה ורבצה ברשות הרבים הוי בכלל הפטור כל המשנה ובא אחר ושינה שפטור, ואינו דומה לאכילת כסות וכלים ברשות הרבים שסובר רבי יוחנן שחייב שלפעמים אדם מניח ברשות הרבים כדי לפוש ולא נחשב שינוי, [ועיין שיטת רבא בדף כ"ד:].

שן פטור ברשות הרבים מנזק שלם אך חייב לשלם מה שנהנית, אכלה שעורים כדי שביעתה נחלקו התנאים והאמוראים אם משלם דמים שהיה מאכילה קש ותבן או משלם דמי שעורים בזול ולא כשער שבשוק.

דף כ' - ע"ב

הדר בחצר חבירו שלא מדעתו, אם החצר אינו עשוי להשכיר וזה אינו שוכר הואיל וזה לא נהנה וזה לא חסר פטור, אם שוכר והחצר עשוי להשכיר חייב שזה נהנה וזה חסר (שכל זמן שרואים אותו בביתו לא מבקשים ממנו להשכיר), **רב חסדא** מיבעיא בחצר שאינו עשוי להשכיר והוא שוכר שזה נהנה וזה לא חסר, **לרבי יוחנן** פטור [ועיין עוד דף כ"א.]. (היינו אם כבר דר אך יכול למנוע לכתחילה, חצר העומד להשכיר והוא אינו עשוי לשכור פטור שלא נהנה שאפילו גירש חבירו מביתו אינו אלא גרמא).

המקיף חבירו משלש רוחותיו וגדר את הראשונה ושניה ושלישית אין מחייבים אותו שאינו נהנה כיון שצד רביעית פתוחה, **הקיפו מארבע רוחות - לת"ק** חייב גם אם זה נהנה וזה לא חסר פטור כיון שהוא גרם לו עשיית המחיצות, **לרבי יוסי** פטור שהניקף יכול לומר איני צריך גדר של אבנים ודיי לי בגדר קוצים להבדיל ביננו, אבל אם הניקף גדר הרביעית מגלגלים עליו הכל שגילה דעתו שרוצה בגדר (לתוס' גדר בין השדות הוא חסר, רק מיירי בהיקף חיצוני של המקיף).

הבית והעליה של שניים שנפלו ואין בעל הבית רוצה לתקן ביתו, בעל עליה בונה ויושב בה עד שיתן לו בעל הבית יציאותיו, **לת"ק** בעל עליה פטור מלשלם שכר דירה לבעל הבית משום שהבית משועבד לעליה, **לרבי יהודה** חייב להעלות לו שכר משום שמשחיר כותליו של הבית החדש.

גזבר שנטל אבן או קורה של הקדש לא מעל, נתנה לחבירו הגזבר מעל שהוציא מרשות הקדש, הניחה הגזבר על גבי ארובה שבביתו ולא קבעה בבניין לא מעל עד שידור תחתיה שזה פרוטה (לתוס' גם אם קבע בבניין לא מעל ששינוי שחזור הוא), אפילו אם הדר בחצר חבירו שלא מדעתו אינו צריך להעלות לו שכר שאינו נחשב הנאה שכיון שיש דעת שכינה הוא כדר בחצר חבירו מדעתו.

חייבים נזק שלם הפקיד ביתו לשומר ויש שם חש"ו יש ליזהר
שלא יקפצו ממטה למעלה וישברו כלים. (לא אומרים תחילתו בפשיעה
ברגל וסופו באונס לשלם בקרן נזק שלם).

**בבא קמא דף כ"ב . יום ו' פרשת ויצא
י"א כסלו תשפ"ד**

**מחלוקת ר' יוחנן וריש לקיש אם אש משום
חציו או ממונו**

דף כ"ב - ע"א

חיוב מזיק 'אש' - לרבי יוחנן שהוא כזורק חץ ואינו כשור
ובור שהזיק שממונו שהזיק יש בו ממש ושלחבת אין בו ממש,
לריש לקיש חיוב באש הוא שהוא כשור ובור שהזיק, ואם אין
הגחלת שלו פטור ואינו כחציו שהולך מכוחו אבל אש הולכת
מאליה (למ"ד אש משום חציו אפילו לא הבעיר האש בעצמו אלא לא שימר גחלתו, ולתוס'
למ"ד משום ממונו היינו כממונו וחייב גם אם אין הגחלת שלו).

מה שתנן כלב שנטל חררה של אחרים והלך לגדיש
והדליק את הגדיש שמשלם על הגדיש חצי נזק, אם הניח הגחלת
על הגדיש חייב על מקום הגחלת נזק שלם, ועל שאר הגדיש
לרבי יוחנן משלם חצי נזק משום שחייב על חציו של הכלב
מדין צרורות (לתוספות אם זרק הגחלת שמא פטור על שאר הגדיש אם כח כחו לאו
כחוח), **ולריש לקיש** כיון שחיוב אש הוא משום ממונו ולא משום
חציו ואם אין האש של בעל הכלב אינו חייב על כל הגדיש (ופטור
על אש של כלבו), והמשנה שחייב על הגדיש חצי נזק היינו שזרקו על
הגדיש וחייב רק על מקום הגחלת חצי נזק הוא משום צרורות או
משום שמשונה הוא.

מה שתנן גמל טעון פשתן ועבר ברשות הרבים נכנסה
פשתן לתוך החנות ונדלק מנרו של חנוני והדליק את הבירה בעל
גמל חייב, שלא היה לו לטעון על הגמל כל כך עד שתיכנס לחנות,
לרבי יוחנן חייב משום שכל הבירה חציו של גמל הוא, **לריש
לקיש** חייב רק אם הגמל עובר בפני כל הבירה ומסכסכו, הניח
חנוני נרו מבחוץ חנוני חייב, לריש לקיש שהוא במסכסך מיירי
בעמדה להטיל מימיה שאנוסה היא אבל אם לא הייתה אנוסה
ועמדה חייב כיון שבעל הגמל חייב בסכסכה קל וחומר בעמדה
(וגם החנוני חייב).

דף כ"ב - ע"ב

המדליק את הגדיש והיה גדי ועבד סמוך לו ונשרף עמו חייב
על הגדי והגדיש, ולא אומרים שהיה לגדי לברוח שהרי אין לו
דעת (לרשב"ם רק בגדי כפות), ופטור על העבד שהיה לו לברוח, עבד
כפות לו פטור על הגדי כיון שחייב מיתה על העבד וקם ליה
בדרבה מיניה, אפילו עבד של אחד והגדי של אחר (לרבא רק ברוי
דף שחייב מיתה כלפי כל אחד אבל סתם קלב"מ בממון לזה ומיתה לזה חייב), **ולריש
לקיש** היינו דווקא אם הצית בגופו של עבד שהרגו אבל אם
הצית את הגדיש חייב על הגדי ואינו חייב על מיתה העבד שאשו
משום ממונו, ואינו פטור בגדי.

השולח בעירה ביד חרש שוטה וקטן והזיקו פטור מדיני
אדם וחייב בדיני שמים למ"ד **אשו משום ממונו** דווקא אם
מסר לו גחלת שאינו מזומן להיזק, ולמ"ד **אשו משום חציו**
פטור אפילו אם מסר לו שלחבת שהוא חץ של חרש, אבל אם
מסר לו גם עצים יבשים קטנים ודקים ונר חייב שפושע הוא.
**'כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש וכו' שלם ישלם
המבעיר את הבערה'** משמע שגם אם לא הדליק גדיש חבירו
אלא האש יצא משלו מעצמה ואפילו הכי התורה קראו מבעיר
משום שאשו משום חציו.

**דר בבית חבירו שאינו צריך להעלות לו שכר/
שכר מראובן ונמצא לשמעון/אכלה מצידי
הרחבה/אכלה מפתח החנות/כנס לתוך שלו
והניח פירות/כלב וגדי שקפצו או שנפלו או
שדלגו מראש הגג**

דף כ"א - ע"א

**הדר בבית חבירו שלא מדעתו והוא עשוי לשכור ואין
הבית עומד להשכיר אין צריך להעלות לו שכר - לרב
הונא** משום שמהנה לבעל הבית במה שמונע ממנו שד המחריב
בית שלא דרים בה, **לרב יוסף** משום שבית שמיושב בבני אדם
רואים מה שצריך לתקן, והחילוק ביניהם הוא בבית שבעל הבית
מאכסן שם עצים ותבן ולא דרים בה בני אדם.

**השוכר בית מראובן ונמצא שהבית של שמעון מעלה שכר
לשמעון.**

הבונה בית על אשפת יתומים אם לפני כן היו יושבים בה
אנשים שהיו משלמים שכר ליתומים חייב שהוא חצר שעומד
להשכיר.

**אכלה מצידי הרחבה משלמת מה שהזיקה שאין דינו
כרשות הרבים - לרב** היינו אפילו עומדת ברשות הרבים
ומחזרת ראשה לצדי הרחבה, **לישנא קמא לשמואל** דווקא
אם הבהמה עומדת בצדי הרחבה כיון שאין דרך שוורים ללכת
שם אינו כרשות הרבים אבל עומדת ברשות הרבים ומחזרת
ראשה לצדי רשות הרבים הוא שן ברשות הרבים כיון שהדרך
ללכת ברשות הרבים ולהחזיר ראשה לצדי רשות הרבים.

**תנן אכלה מפתח החנות משלמת מה שנהנית -
ללישנא קמא לשמואל** היינו שעומדת ברשות הרבים
ומחזרת ראשה לפתח החנות, **ולסוברים** שמחזרת חייב משום
שן ברשות היחיד מדובר שנכנסה הבהמה ממבוי גדול למבוי קטן
ושם עומד החנות ואינה צריכה להחזיר ראשה.

**כנס לתוך שלו והניח מקרקעו לבני רשות הרבים
ושטח שם פירותיו - ללישנא בתרא** לרב פטור שלא היה
לו לקרב פירותיו לרשות הרבים ולחייב בעל השור, **לשמואל**
בעל השור פשע וחייב, אע"פ שאם הניח קרקע לבני רשות הרבים
ויש שם בור בעל החצר פשע במה שעשה תקלה לבני רשות
הרבים, שונה כאן שלא פשע במה שהניח שם פירותיו שאינם
תקלה לבני רשות הרבים שאפשר לראות.

דף כ"א - ע"א

**משנה . הכלב והגדי שקפצו מראש הגג ושברו כלים
ברשות הניזק משלם נזק שלם מפני שהם מועדים לקפוץ והוא
תולדות רגל.**

כלב והגדי שנפלו מראש הגג ושברו כלים, לסוברים
שחייב בתחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב כיון שפשע בקפיצה
ואם הכלים סמוכים מאוד לכותל ונפל עליהם לא פשע בקפיצה,
ובכותל צר חייב גם למ"ד תחילתו בפשיעה וסופו באונס פטור
משום שפשע גם לעניני נפילה.

**הכלב והגדי שדלגו ממטה למעלה פטורים מנזק שלם וחייב
חצי נזק שמשונה היא** (לתוספות פטורים לגמרי שאונס הוא), דלגו ממעלה
למטה אם דלגו כדרכם חייב נזק שלם, שלא כדרכם והוא כלב
בקפיצה וגדי שנעץ ציפורניו בכותל וירד משונה ומשלם חצי
נזק, אדם ותרגול שדלגו בין למעלה למטה בין מלמטה למעלה

כל הזכויות שמורות ©